

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Κ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1942

ΑΡΙΘ. 2

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, εἰς τὸν Ἐνθρονιστήριον λόγον αὐτοῦ, καθώρισεν ὡς ἑξῆς τὸ καθήκον καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις: «Ἡ Ἐκκλησία—εἶπε—θὰ ἀντιδράσῃ, μὲ ὄλον τὰς δυνάμεις αὐτῆς, ἐναντίον τῆς ἠθικῆς κρίσεως, ἣ ὅποια, ἀπόρροια τῆς γενικῆς ἀνατροπῆς τῶν ὄρων τῆς ζωῆς, χερμάζει τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, θὰ πράξῃ τὸ πᾶν, ἵνα ἐδραιώσῃ τὴν Πίστιν ἐπὶ τὰς ἠθικὰς ἀξίας, ἵνα ματαιώσῃ τοὺς σκοποὺς τῶν ἀνατρεπτικῶν κηρυγμάτων, ἵνα τονώσῃ τὸν οἰκογενειακὸν θεσμόν, ἵνα ἐμπνεύσῃ εἰς πάντας τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ καθήκον, ἵνα φρονηματίσῃ τὴν ἀναθάλλουσαν γενεάν ἐν πνεύματι διαυγοῦς κατανόησεως τῆς παρουσίας καταστάσεως, ἵνα καταστήσῃ νοητὴν μεταξὺ ὄλων τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ τὴν σημασίαν τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τέλος ἵνα συντελέσῃ, διὰ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ καθήκοντος τῶν θυσιῶν καὶ τῆς ἐγκατεργήσεως εἰς τὰς δοκιμασίας, ὥστε νὰ διαπλεύσωμεν ἀκινδύνως τὰς δυσχερείας τῆς παρουσίας στιγμῆς».

Ἡ πεῖρα τῶν ἑξ μηνῶν, οἱ ὅποιοι ἐμεσολάβησαν ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μέχρι σήμερον, ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ ἡχὴ τῶν λόγων Του εὖρε βαθεῖαν ἀπήχῃσιν εἰς τὰς χριστιανικὰς ψυχὰς καὶ ὅτι τὸ Σύνθημα, τὸ ὁποῖον διεκήρυξεν, εὖρε προθύμους ὁπαδοὺς μεταξὺ τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οὐδέποτε ἄλλοτε αἱ εἰσφοραὶ ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων καὶ σχολῶν ὑπῆρξαν τόσον ἀθροαί, γενναῖαι καὶ αὐτοπροαίρετοι. Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ ἰδιωτικὸς πλοῦτος ἐκινήθη τόσον συμπαθῶς πρὸς ἀνακούφισιν τῆς λαϊκῆς δυστυχίας. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπον τόσον μεγαλειώδη καὶ ἐπιβλητικόν.

Ἡ ἐθνικὴ συνείδησις, ἀφυπνισθεῖσα ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἠδυνήθη νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν καθηκόντων τῆς παρουσίας στιγμῆς. Τείνει ν' ἀποβάλλῃ τὴν ἀτομικότητα καὶ φιλαυτίαν ἐνώπιον τῶν κοινῶν κινδύνων, ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν γνώριμον, μακραίωνα, παράδοσιν τῶν ὑψηλῶν ἀφοσιώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπεδείχθησαν εἰς τὸ παρελθὸν ἰσχυρόταται καὶ ἔσωσαν τὸ ἔθνος πολλάκις μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ. Ὁ εὐσεβὴς ἑλληνικὸς λαὸς, διχασμένως ἄλλοτε ψυχικῶς, εἶτε συννεπίει τῶν κοινωνικῶν διακρίσεων, εἶτε ἐξ αἰτίας τῶν ἐσωτερικῶν ἀνωμαλιῶν εἶτε καὶ ἐξ ἄλλων ὑλικῶν αἰτιῶν, ἐπανεῦρε, κατὰ τὴν δυσχερῆ αὐτὴν ὥραν, ὄλον

τὰς θαυμασίας ἀρετὰς του καὶ ἠδυνήθη, διὰ τῆς ἀρραγοῦς ἐνότητος αὐτοῦ, νὰ συγκρατηθῇ ἐν τῇ τρικυμίᾳ. Αἱ ἐκδηλώσεις μάλιστα τῆς τοιαυτῆς ἐνότητος, ἣ ὅποια εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ἐξωτερικεύσεων αὐτῆς συμπιπτει πλήρως πρὸς τὴν ἀδιάσπαστον ἐθνικὴν καὶ χριστιανικὴν ἀλληλεγγύην—ἐκδηλώσεις ἀδιάλειπτου καὶ ὄντως συγκινητικαί—παρέχουν τὸ ἐνδόξιμον τῆς σταθερᾶς ἐλπίδος, ὅτι, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Θεοῦ Οἰακοστρόφου, θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ὑπήμερον λιμένα τῆς γαλήνης καὶ τῆς σωτηρίας.

Ποῖον ἐκ τούτου προκύπτει δίδαγμα διὰ τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα; Ποῖον χρήσιμον μάθημα, ποῖαν σῶτειραν διδαχὴν θ' ἀποκομίσῃ διὰ τὸ μέλλον τὸ φιλόχριστον ἑλληνικὸν ἔθνος; Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι δύσκολος. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῇ τις, ποῖα θὰ ἦτο ἡ κατάστασις, ἣ πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ, τῶν ἑλλήνων χωρὶς τὸ ἔρεισμα τῆς Πίστεως, χωρὶς τὴν ἐπ' ἀνοδὸν τῶν ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ χωρὶς τὴν ἀνάληψιν ἐκ μέρους αὐτῆς τοῦ ἐπιμόχθου ἔργου νὰ καταστήσῃ πρᾶγμα τὸ μέχρως ἐσχάτων ἀφηρημένον Κήρυγμα τῆς Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον Ἀγάπης, τὰ διαμορφώσῃ δὲ εἰς κοινὴν συνείδησιν τὴν ἀνύγκνην τῆς ἐμπράκτου ἀσκήσεως τοῦ χριστιανικοῦ καθήκοντος τῆς Ἀγάπης εἰς ὅσον τὸ δυνατόν εὐρεῖται ἔκτασιν καὶ εἰς πάσας τὰς συγκεκριμένας μορφὰς τῆς ἀμοιβαίας βοηθείας.

Εὐρισκόμεθα εἰσέτι ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερᾶς δίνης καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν πλήρως οὔτε τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, ὅστις ἀπειλεῖ τὴν κοινωνικὴν ὑπόστασιν. Περισπώμεθα ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ ἀγῶνος καὶ ὑφιστάμεθα τοιαύτας μεταπτώσεις, ἐναλλάσσεται τόσον ὀαγματικῶς ἣ σκηνοθεσία τοῦ συγχιζομένου δράματος, τὰ στοιχεῖα τῆς τραγικότητος διαδέχονται ἀλλήλα μὲ τόσον γοργὸν ὄσμῳν, ὥστε δὲν ἔχομεν οὔτε τὴν εὐκαιρίαν τοῦ χρόνου οὔτε τὴν ἄνεσιν τῆς ψυχῆς διὰ νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν σχέσιν τῶν ἠθικῶν αἰτιῶν ἐναντι τῶν ὑλικῶν νόμων, οἱ ὅποιοι ἐθεωροῦντο μέχρι τοῦδε πανίσχυροι καὶ ἀδιάψευστοι.

Ὅταν ὅμως αὖριον—εἰς μίαν Αὖριον ἐγγυτέραν ἢ ἀπωτέραν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου—ἡρεμήσωμεν εἰς τὸν εὐδίων λιμένα τῆς εἰρήνης ὅταν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρειπίων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχη ἐπισωρεῦσει ἡ ἀπηνὴς λαίλαψ τῆς παγκοσμίου ἀλληλοσφαγῆς, ἐπανεύρῃ πάλιν τὸν ἐπαυτὸν τῆς ἠellenικῆς φυλῆς ὅταν θὰ ἔχουν διαψευσθῇ τὰ ξηρὰ δεδομένα τῶν ἀψύχων οικονομικῶν νόμων, ἣ δὲ Ἑλληνικὴ φυλὴ θὰ ἔχη

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ Κ. ΜΙΧΑΗΛ

Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν, ποῖα εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τοῦ ἱερέως, ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν, ποῖον οὗτος ἀντιπροσωπεύει. Ὁ ἱερεὺς ἀντιπροσωπεύει, ὡς γνωστόν, Ἐκεῖνον, τὸν Ὁποῖον καὶ κηρύττει διὰ τε τοῦ λόγου καὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. «Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει» εἶπεν ὁ Κύριος ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ καὶ Ἀποστόλους «καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἀθετῶν ἐμὲ ἀθετεῖ τὸν ἀποτείλαντά με». Καὶ ὅπως οἱ Ἀπόστολοι ἐνήργουν ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀντεπροσώπευον Αὐτὸν βαπτίζοντες καὶ κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἱερεὺς, τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων συνεχίζων, ἐνεργεῖ ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καὶ Αὐτὸν ἀντιπροσωπεύει. Ὁ ἱερεὺς εἶναι ἄλλος Ἰ. Χριστός. Ἡ δὲ ἐσωτερικὴ ζωὴ του, συνεπῶς, ὀφείλει νὰ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν στοιχείων τῆς ζωῆς, τὴν ὁποῖαν ἔζησεν ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπίγειόν Του σταδιοδρομίαν. Ποῖα δὲ ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Σωτῆρος Ἰ. Χριστοῦ; Ἦσαν ἡ ταπεινότης, ἡ ἀγιότης καὶ ἡ αὐταπάρνησις. Αὐτὰ δὲ πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἱερέως. Ὁ ἱερεὺς πρέπει: Α' νὰ εἶναι ταπεινός, διότι ἀντιπροσωπεύει Ἐκεῖνον ὅστις ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυρικοῦ. Ἐκεῖνον, ὅστις ἐγεννήθη ταπεινός καὶ ἐξηυτελισμένος, καὶ προσεκάλεε πάντας κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν Του, λέγων, ὅτι εἶναι πρῶτος καὶ ταπεινός τῆ καρδίᾳ. Ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ εἶναι ταπεινός, διότι πρέπει νὰ εἶναι καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ὡς τὸ πρότυπον καὶ ὁ κανὼν πασῶν τῶν ἀρετῶν, βᾶσις δὲ τῶν ἀρετῶν καὶ θεμέλιον αὐτῶν εἶναι ἡ ταπεινότης. Διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν θὰ καταφρονήσῃ τὸν πτωχόν, τὸν ὀρφανόν, τὴν χήραν, τὸν ῥακενδύτην, τὸν γυμνόν, τὸν ἄστεγον, ἀλλὰ θὰ προτιμᾷ νὰ εἰσέρχεται μᾶλλον εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὰς καλύδας τούτων, χωρὶς βεβαίως νὰ περιφρονῇ καὶ τοὺς εὐκαταστάτους καὶ πλουσίους ἐκ τῶν ἐνοριτῶν του, τῶν ὁποίων τὴν ἀλαζονείαν, τὴν ὁποῖαν τὸ χρῆμα καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γεννᾷ, ὀφείλει νὰ καταστέλλῃ καὶ διορθῶνῃ μὲ τὴν

διασωθῆ ἐπὶ τῆς ἀρραγοῦς κιβωτοῦ τῆς Πίστεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.—Τότε θ' ἀποδειχθῆ, ἐν ὅλῃ τῇ αἴγλῃ αὐτῆς, ἡ σώτειρα βοήθεια, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, φορεὺς τῆς Πίστεως καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ἀγάπης ἐν Κυρίῳ, ἠδυνήθη νὰ παρᾶσῃ εἰς τὸ δεινῶς δοκιμασθὲν Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Θὰ σφουρηλατήσῃ δὲ ἡ βοήθεια αὕτη τοὺς νέους δεσμούς, οἱ ὁποῖοι, ἐνώπιον τῆς Αἰωνιότητος, θὰ συνδέουν ἀδιαχωρίστως τὰς δύο ἀδελφὰς ἐννοίας τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Πατριδος.

διδασκαλίαν καὶ τὸ παράδειγμά του. Τὴν ταπεινώσιν του ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἐπιδεικνύῃ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς πρὸς τοὺς συναδέλφους του κληρικοὺς σχέσεις του καθὼς καὶ εἰς τὴν συμπεριφορὰν του ἀπέναντι τῶν τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Ναοῦ ὅσον καὶ τοῦ ἄλλου προσωπικοῦ, τοὺς ψέλτας καὶ τοὺς νεωκόρους. Ὅλοι αὐτοὶ περιμένουν νὰ οἰκοδομηθοῦν ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ ἱερέως ζημιούνται δὲ μεγάλως, διὰν ἀντὶ τῆς ταπεινώσεως βλέπουν τὴν ἀγερωχίαν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς τρόπους τοῦ ἱερέως, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει Ἐκεῖνον, ὅστις μολονῶν θεάνθρωπος, μολονῶν Κύριος τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ, εἶχε τὴν ταπεινώσιν, ὥστε περὶ αὐτοῦ λέγει ὁ Προφήτης «κάλαμον συντατριμμένον οὐ κατεάξει καὶ λίνον τυφώμενον οὐ σθέσει». Ποσάνις ἡμεῖς οἱ κληρικοὶ δὲν γινόμεθα ἐπιλήσμονες τῆς πρώτης ταύτης καὶ κεφαλαιώδους ἀρετῆς ἐπὶ ἀνυπολόγιστον σκανδαλισμῶν τῶν πιστῶν; Ἄς πάρωμεν μερικὰ παραδείγματα ἐκ τῆς Ἱερατικῆς ζωῆς τοῦ ἱερέως. Ποσάνις λ.χ. τὰς ἐπιμνημοσύνας καὶ ἄλλας εὐχὰς καὶ προσευχὰς, τὰς ὁποίας παρακαλοῦμεθα ἕως ἀναγνώσωμεν ὑπὸ πτωχῶν χριστιανῶν, τὰς ἀπαγγέλλομεν βιαστικοί, τρεχάτοι, τὰς κατατρῶγομεν, παραλείπομεν μέγα μέρος αὐτῶν, μόνον καὶ μόνον διότι εἶναι ταπεινοὶ καὶ ἀσημαντοὶ κατὰ κόσμον ἐκείνοι, χάριν τῶν ὁποίων προσευχόμεθα, ἢ καὶ ποσάνις ἐνῶ μαδιώμεν φιλοφρονέστατα καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ ἔχωμεν διὰθέσειν, καὶ ὑποκλινοῦμεθα διαχυτικώτετα ἐνώπιον προσώπων κατεχόντων θέσιν τινὰ κοινωνικὴν, μόλις ἀνοίγομεν τὸ στόμα μας νὰ χαιρετίσωμεν τὸν πτωχόν μας ἀνορίτην ἢ μὲ δυσφορίαν καὶ καταφανῆ στενοχωρίαν ἀκούομεν τὰ αἰτήματα ἢ καὶ τὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα τυχόν ἐρχεται νὰ μᾶς υποβάλῃ; Ἦ ὅσον τῇ ἀληθείᾳ θὰ ἐπρεπε νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ἡμεῖς οἱ κληρικοὶ πρὸ πάντων τοὺς ὠραιστάτους λόγους τοῦ Ἀπ. Ἰακώβου «Ἄδελφοί μου, μὴ ἐν προσωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ τῆς δόξης. Ἐάν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ἡμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, εἰσέλθῃ δὲ καὶ πτωχὸς ἐν ῥυπαρᾷ ἐσθῆτι, καὶ ἐπιβλέψῃτε ἐπὶ τὸν φέροντα τὴν ἐσθῆτα τὴν λαμπρὰν καὶ εἶπητε αὐτῷ σὺ κάθου ὧδε καλῶς, καὶ τῷ πτωχῷ εἶπητε σὺ στήθι ἐκεῖ. ἢ κάθου ἐδῶ ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου καὶ σὺ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐγένεσθε κριταὶ διαλογισμῶν πονηρῶν. Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί! οὐχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου τούτου πλουσίους ἐν πίστει, καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας τῆς ἐπιγγελίας τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν; ὁμοίως δὲ ἠτιμάσατε τὸν πτωχόν». Ἄλλὰ καὶ ποσάνις δὲν γεννῶνται προστριβᾶι καὶ παρεξηγήσεις μεταξὺ τῶν ἱερέων διὰ λόγους προβαδίσματος καὶ πρωτοκαθεδρίας καὶ κοσμικῆς ἐπιδείξεως;

Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ εἶναι ταπεινός, διότι αὐτός, ὑπὲρ πάντα ἄλλον, ὑποθέσεται ὅτι λαμβάνει πλήρη καὶ τελείαν πατρὰν τῆς δυνάμεως τῆς Θ. Χάριτος. Αὐτός ὑπὲρ πάντα ἄλλον βλέπει καὶ καλῶς γνωρίζει, ὅτι τὰ πᾶν εἰς τὴν ζωὴν τῶν χριστιανῶν ἐνεργεῖ ἡ Θ. Χάρις. Αὐτός οὐχὶ σπανίως βλέπει θαυματουργοῦσαν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, Αὐτός διὰ τῆς πρ-

σευχής και της επιθέσεως των χειρών του, δια της μεταδόσεως των αγράντων μυστηρίων βλέπει πολ- λάκις τυφλούς αναβλέποντας, χωλούς περιπατούντας, κωφούς ακούοντας, άσθενείς υγιαίνοντας, και είναι πεπεισμένος, ότι όλα τα μεγάλα ταύτα και θαυμάσια ενεργεί δι' αυτού ή χάρις του Θεού, ότι πάντα ταύτα πραγματοποιεί ούχ! αυτός, «άλλά ή χάρις του Θεού εν αυτόν». Παρ' ελγν, κατά συνέπειαν, την τυχόν ευ- δοκιμήσιν του εν τη άγία του διακονία, παρ' όλους τους έπαινους τους όποιους πιθανόν να ακούη εκ μέ- ρους των ένοριτών του δια την επιτυχή διεξαγωγήν της Ιερατικής διακονίας του, όφείλει πάντοτε να έν- θυμίζεται και εν βαθυτάτη ταπεινώσει να επαναλαμ- δάνη τους λόγους του 'Αποστόλου Παύλου «ήδιστα σών καυχήσομαι εν τας άσθενείαις μου, ίνα έπισκη- νώση επ' έμέ ή δύναμις του Χριστού».

Β'. Μετά την ταπεινώσιν έρχεται ή αγιότης της ζωής, εν τη όποια και πάλιν ό Ιερέυς καθήκον επιθε- δλημένον έχει να μιμηται το Πρότυπον αυτού. Προο- ρισμός του Ιερέως κυρίως και κατ' έξοχήν είναι να αγιάζη τους ανθρώπους και δια του αγιασμού να οδηγή αυτούς εις σωτηρίαν. Δια να τους αγιάζη όμως, όχι μόνον δια των μυστηρίων, αλλά και δια της μετ' αυτών συναναστροφής και της ελγης πολιτείας του, όφείλει αυτός να είναι ή πηγή της αγιότητος και του καθαρού, του διαυγούς ήθικου βίου. Βεβαίως, είναι άληθές, ότι τα μυστήρια ενεργούν ανεξαρτήτως του ήθικου ποιού του Ιερέως, τούτο δέ διότι ό ενεργών κυρίως αυτά και τελεουσουργών είναι ούχι ό Ιερέυς, άλλ' ό Κύριος ήμών Ι Χριστός. Έξ άλλου όμως είναι άληθές και τρανώτατα εκ της πείρας μαρτυρείται, ότι ό κληρικός, ό όποιος δέν προσπαθει να διατηρή κα- θαρόν τον έσωτερικόν του άνθρωπον από παντός μο- λυσμού σαρκός και πνεύματος και παντός κακού, και δέν επιδιώκει διαρκώς την αγιότητα και δέν τείνει προς αυτήν δι' ελγης της ζωής του και δέν επαγρυ- πνει συνεχώς επί του έσωτερικού του ανθρώπου δια της αυτοεξετάσεως και της αυτομελέτης — δέν είναι δυνατόν να έχη σοβαράν, περσμένιμον επίδρασιν επί της ένορίας του, επί του περιβάλλοντός του. ούτε δέ και είμπορεί να συμβουλεύη και διδάσκη το πνευμα- τικόν του ποιμνιον με κύρος και με αυθεντίαν. Διότι θά ακούη πάντοτε έντός του την ένδόμυχον διαμαρ- τυρίαν «ιατρέ θεράπευσον σεαυτόν». 'Ο Θεός λέγει δια του Προφήτου «Άγιοι γίνεσθε ότι εγώ άγιός είμι». και ό 'Απόστολος Παύλος επανειλημμένως παροτρύνει τους χριστιανούς να επιζητούν και να επιδιώκουν την αγιότητα του βίου, άλλοτε μόν λέγων «την δικαιοσύ- νην διώκετε και τον αγιασμόν, ού χωρίς ουδείς ύφε- ται τον Κύριον», άλλοτε δέ πάλιν «τούτό έστι το θέ- λημα του Θεού, ό αγιασμός υμών» και «ούκ εκάλεσεν υμάς ό Θεός επί ακαθαρσία, άλλ' επί αγιασμήν». Πώς θά δύναται ό κληρικός, συνεπής ών προς έαυτόν και προς την διδασκαλίαν του, να μεταδίδη τά διαγ- γέλματα αυτά της αγιότητος προς τους χριστιανούς του, να αξιού από αυτούς αγιότητα ζωής, αν μη πρώ- τος αυτός θέτη εις άμεσον και αυστηράν εφαρμογήν ότι αξιού παρά των άλλων: 'Ο αυτός 'Απόστολος

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ 1942

Ημε- ραση- νια	Εθαγγέλια των Κυριακών	'Απόστολοι των Κυριακών	*Ηχοι	*Εο- θινα
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	8 Κυριακή 'Απόκρως	Κυριακή 'Απόκρως	6'	Β'
	15 Κυριακή Τυροφάγου	Κυριακή Τυροφάγου	γ'	Γ'
	22 Κυριακή Α' Νηστειών	Κυριακή Α' Νηστειών	δ'	Δ'
ΜΑΡΤΙΟΣ	1 Κυριακή Β' Νηστειών	Κυριακή Β' Νηστειών	πλ. α'	Ε'
	8 Κυριακή Γ' Νηστειών	Κυριακή Γ' Νηστειών	πλ. β'	ς'
	15 Κυριακή Δ' Νηστειών	Κυριακή Δ' Νηστειών	βαρύς	Ζ'
	22 Κυριακή Ε' Νηστειών	Κυριακή Ε' Νηστειών	πλ. δ'	Η'
	29 Κυριακή των Βαίων	Κυριακή των Βαίων	—	—

Παύλος διακηρύττει άλλοτε μόν «ούκ οίδατε ότι ναός Θεού έστε και το πνεύμα του Θεού οικεί εν υμίν:» και άλλοτε «ούκ οίδατε ότι το σώμα υμών ναός του εν υμίν αγίου Πνεύματος έστιν, ού έχετε από Θεού και ούκ έστε έαυτών: . . . δοξάσατε δη τον Θεόν εν τώ σώματι υμών, και εν τώ πνεύματι υμών, ατινά έστι του Θεού». Πώς θά κατορθώση ό Ιερέυς τας άλη- θείας αυτάς μετά παρρησίας να διδάξη και έντυπώση εις τας διανοίας και την ζωήν των χριστιανών αυτού, αν μη πρώτος αυτός παρέχη τον έαυτόν του τύπον αγιότητος; 'Αποτελεί πραγματικότητα σκληράν, και έξ αυτής της καθημερινής μας πείρας μαρτυρείται, ότι εκαστος έξ ήμών έχει την ατμόσφαιράν του, την όποιαν ό έσωτερικός μας άνθρωπος δημιουργεί και περίξ ήμών ακτινοβολεί. Αυτή δέ ή ατμόσφαιρά μας, ή προσωπικότης μας ή όποια είναι απαύγασμα και ακτινοβολία του έσωτερικού μας ανθρώπου, αυτή προ- καλεί και την καλήν ή την κακήν επίδρασιν, την όποιαν επί των άλλων εξασκούμεν. 'Αν προσπαθώμεν να άσκηώμεν πειθαρχίαν επί των παθών μας, «να ύπω- πιάζωμεν το σώμα μας και να το δουλαγωγώμεν», όπως λέγει ό 'Απ., αυτομάτως γίνεται επί των άλ- λων ή επίδρασίς μας αισθητή. 'Ομιλούμεν τότε με πεποίθησιν, συμβουλεύομεν, αισθανόμενοι βαθύτατα πρώτοι ήμεεις τας ήθικάς αρχάς και τας αξίας. Οί χριστιανοί μας τότε όρμεμφύτως διαισθάνονται την ειλικρίνειάν μας, την συμφωνίαν μεταξύ των λόγων μας και του έσωτερικού μας ανθρώπου' και τότε μας ακολουθούν, μας έμπιστεύονται και άφοσιούνται εις ήμάς ψυχή και σώματι. 'Αν, τούναντίον, έσωτερικώς δουλεύομεν εις την άμαρτίαν, αν ως επαγγελματίαι διδάσκωμεν χωρίς να ενδιαφερώμεθα ήμεεις δια την εφαρμογήν των διδαγμάτων μας, και τότε πάλιν ή ατμόσφαιρά μας είναι αισθητή υπό των άλλων, άλλ' ως διάλυσις, ως άποσύνθεσις, ως άρνησις. 'Ο λόγος μας τότε δέν έχει καμμίαν πειθώ, διότι τα αντίθετα λέγει ή ζωή μας' και αν δέ συμβουλεύομεν και θέ- λωμεν να υποδεξώμεν εις τους άλλους τά χριστιανικά καθήκοντά των, όλα αυτά τά κάμνωμεν με τόσην χλιαρότητα, με τόσην άτονίαν, ώστε δέν έγγίζομεν καθόλου τας καρδίας των χριστιανών μας' όλα αυτά δμοιάζουν τότε προς βέλη, τά όποια εκτοξεύομεν από τόξον χαλαρότατον και πίπτουν πρό των ποδών μας, πολύ μακράν από τον στόχον, δια τον όποιον και είναι προωρισμένα. (Συνεχίζεται το τέλος)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

(Ματθ. 1, 1—25).

α) Ἡ παροῦσα εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀποτελεῖ τὴν πρώτην σελίδα τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ὁλοκλήρου τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καί, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς της ταύτης, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου της, εἶναι καὶ συνδεικὸς κοῖκος τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὸ ἐν κεφαλίδι τῆς περικοπῆς ταύτης ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμπροσπώνει ἀμφοτέρως. — Διδακτικὴ ὑπόμνησις ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τὸ κέντρον τῆς Γραφῆς, ὁ πολιτικὸς ἀσὴρ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως. Εἶναι ἐπὶ πᾶσιν, ὁ κατ' ἐπανάληψιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου τῶν ἁγίων Προφητῶν ἐπηγεγμένον Σωτῆρ τοῦ κόσμου. (στῖχ. 1.16). — β) Διὰ μέσου τῆς μακρᾶς γενεαλογίας τοῦ Χριστοῦ (στῖχ. 2—16) διελεύονσι βασιλεῖς καὶ πατριάρχαι. Οἱ οἱ δ' Δαυὶδ καὶ ὁ Ἀβραάμ, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται· πρόσωπα ἐπίσημα, ἀλλὰ καὶ ἀνεπίσημα· ἄνδρες, καὶ γυναῖκες, φωστῆρες ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ ἀμαυρωτῆρες αὐτῆς, οἷα ἦτο ὁ Ραχὼβ (στῖχ. 5)· πιστοὶ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ καὶ εἰδωλολάτραι, οἷα ἦσαν ἡ αὐτὴ Χανααναία Ραάβ, καὶ ἡ Μωαβίτις Ρούθ· πλοῦσιοι τέλος, καὶ πτωχοί. — Δὲν εἶναι ταῦτα δείγματα τῆς σοφίας καὶ τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τῆς συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ, ἐκδηλούμενα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐκλογῇ τῶν κατ' ἀνθρώπους προγόνων τοῦ Χριστοῦ; Καὶ δὲν εἶναι καὶ συνεχῆς διὰ τῶν πραγμάτων προφητεία τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως διὰ τοῦ Χριστοῦ; Ἀμφότερα τὰ φύλα, πλοῦτος καὶ πτωχεῖα, ἐπισιμότης καὶ ἀνεπισιμότης, θρησκευτικὴ πίστις ὀρθή, καὶ πεπλανημένη, «πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινοῦται, ὡς προεῖπεν ὁ Ἡσαίας, τὰ σκολιά τρέπονται εἰς εὐθείαν καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας», ὥστε νὰ εἶναι δυνατόν νὰ βλέπη «πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ». (Πρβλ. Λουκ. 3, 5) Μίαν οἰκογένειαν καλεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἀποτελέσῃ ἡ ἀνθρωπότης, μίαν ποίμνην μὲ ἓνα ποιμένα, τὸν Χριστόν, ἐν Σῶμα μὲ μίαν κεφαλὴν, τὸν Χριστόν. Ἡ κώφευσις εἰς τὴν κλησιν ταύτην θὰ παραμένῃ πάντοτε ἡ πηγὴ τῆς κακοδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος, τῆς ὁποίας πάντες εἴμεθα μάρτυρες. — γ) Ἐμμανουήλ. (στῖχ. 23). Ἄλλη χαρακτηριστικὴ ὀνομασία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὀλιγώτερον γνωστὴ εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν. Θέτων τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ἐνσαρκωθῇ Υἱόν του ὁ Θεὸς Πατὴρ διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαίου ἠγγυᾶτο εἰς τὸν κόσμον, ὅτι καίτοι θὰ ἐγεννᾶτο, ὡς ἐγεννήθη, ἐκ τῆς Παρθένου ὡς ἄνθρωπος, ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἦτο ἐν ταύτῳ καὶ φορεὺς τῆς θεότητος, θὰ ἦτο Θεάνθρωπος. Ἡ τοῦτο συμβολίζει τὸ ὄνομα Ἐμμανουήλ, τὸ ὁποῖον, ὡς παρατηρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς, ἐρμηνεύεται μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. — Περιττὸν νὰ σημειωθῇ, πόσον ὁ συμβολισμὸς οὗτος ἀποβαίνει εἰς τὰς παρούσας ἐθνικὰς ἡμῶν περιστάσεις σωτηρίας ἀγκυρα. Μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μεθ' ἡμῶν τί δύναται νὰ καταβάλλῃ ἡμᾶς;

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

(Ματθ. 2, 13—23).

α) Εἶχον ἤδη τελέσει ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία ὅσα ὁ νόμος καὶ τὰ ἔθιμα ἀπῆλθον ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Θείου Βρέφους: ἔγεινεν ἡ περιτομὴ του, ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, παρουσιάσθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμέραν. Ἡμερία πλήρης ψυχικὴ ἐβασίλευεν οὕτως εἰς τὰ μέλη τῆς θείας οἰκογενείας. Καὶ ἐπὶ πλέον: ἡ προσκύνησις τῶν ποιμένων, ἀκολουθῶς ἡ προϋπάντησις ὑπὸ τοῦ Συμεὸν καὶ τῆς προφήτιδος Ἄννης, μετ' οὗ πολὺ δὲ ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων, γεγονότα ἐξαισία καὶ ὑπερεξόχου σημασίας, ἐπλήρουν τὰς καρδίας τῆς τε Θεομήτορος καὶ τοῦ Ἰωσήφ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ὅποια γλυκύθυμα ὄνειρα καὶ προσδοκίαι διὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδίου! Εἰς ὁποίαν εὐτυχίαν ἔπλεεν ἡ ἱερὰ οἰκογένεια! Καὶ ὅμως, πόσον ἐαγδαίως καὶ ἀποτόμως καὶ ὅλως ἀνυπόπτως ἔρχεται νὰ ταράξῃ τὴν ζηλευτὴν ἡσυχίαν τοῦ πενιχοῦ οἰκογενειακοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος θυμὸς θηριώδης ἐστεμμένου σεσημασμένου κακούργου. Τοῦ Ἡρώδου! Αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ὅστις καὶ αὐτὴν τὴν σύζυγόν του, καὶ τοὺς υἱοὺς του, κατέσφαξεν ἐκ μόνης τῆς καχυποψίας του, μήπως τὸν ὑποσκελίσωσιν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον! Καὶ ἡ θεία οἰκογένεια ἐκτίθεται οὕτως εἰς τὰς περιπετείας τοῦ ἐκπατρισμοῦ καὶ τῆς ἐξορίας! Τὴν γαλήνην διαδέχεται ἡ τρικυμία τῆς ζωῆς, τὴν χαρὰν ἡ λύπη, καὶ τὴν ἡσυχίαν ἡ ἀνησυχία. — Πιστὸν καὶ παρήγορον ἀνάτυπον τοῦ εὐμεταβόλου τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἐὰν τοῦτο συμβαίη εἰς τὴν ἁγίαν ἐκείνην οἰκογένειαν, εἶναι ἐκκληρικόν ὅτι ἀντικρούζομεν ὅλοι τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην πραγματικότητα; — β) Ὅπισθεν τῆς θείας οἰκογενείας τεκταίνεται τὸ μέγα δράμα τῆς σφαγῆς ἀθῶων παιδίων, ἀπὸ διετούς καὶ κατωτέρω. Μία βασιλικὴ ἐξουσία, μαινομένη καὶ παραπαίουσα, μία δύναμις ὀλικὴ ἐν τῇ χειρίστῃ χρῆσει αὐτῆς, ἀνοίγουσι μὲ ἀγριότητα τίγρεων αἰμοβόρων πλήθη πηγῶν δακρύων καὶ αἱμάτων: «Θορῆνος καὶ κλανθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς» σείουσι τὴν Βηθλεὲμ καὶ ὅλα τὰ περὶχωρα αὐτῆς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Οὕτω δέ, ἀσφαλῶς, κατὰ τὴν κρίσιν του, ὁ μαινόμενος ἠγεμὼν εὗρισκε πλέον ὅτι τὸ ἀντίπαλον Βρέφος ἔξοντώθη, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ φόβος ἐξεμηδενίσθη. Ὁ Ἡρώδης ἠδύνατο ἤδη, παρὰ τὸ προκεχωρηκὸς τῆς ἡλικίας του, ἀφοῦ ἦτο τότε ἑβδομηκοντούτης, νὰ ἀποβλέπη εἰς εὐτυχὲς τέλος. Πόσον ὅμως ἐπλανᾶτο ὁ ταλαίπωρος! Αὐτὸς μὲν ἐν τῇ μέτῃ τῆς ἀγρίας χαρᾶς του ἐξεψύχησεν ἐν μέσῳ φορικωδῶν παθημάτων καὶ ἀλγηδόνων, ἡ δὲ θεία οἰκογένεια, φέρουσα σῶον καὶ ἀβλαβὲς τὸ Παιδίον, ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἱερὸν πάτριον ἔδαφος! — Τὸ ἦθελεν ὁ Θεός: «τῷ δὲ βουλῆματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε;» (Ρωμ. 9, 19).

E. I. K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τῶ Οικονομικῶν τοῦ Ἐφ. Κλήρου

Συνεπεία τῆς γενικῆς οικονομικῆς κρίσεως, ἣ ὁποία μαστίζει τὴν χώραν, ἰδίᾳ δὲ συνεπεία τῆς τρομακτικῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης, ἡ Πολιτεία προέβη, πρὸ ἑξαμήνου, εἰς τὴν χορήγησιν ἐκτάκτου ἐπιδόματος λόγω τῆς ἀκριβείας τοῦ βίου τόσοσιν εἰς τοὺς δημοσίους ὄσον καὶ εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους. Βραδύτερον, λόγω τῆς συνεχιζομένης ἀνατιμῆσεως τῶν εἰδῶν διατροφῆς, ἐφήρμοσε τὸν μῆνα τῶν εἰκοσιν ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι πιθανὸν νὰ γίνωνν δέκα πέντε ἢ καὶ μόνον δέκα.

Καὶ τὰ μὲν μέτρα αὐτὰ εἶναι κατὰ πάντα ὀρθὰ καὶ δίκαια. Θὰ ἦτο μάλιστα εὐχῆς ἔργον νὰ ἦσαν ἀκόμη γενναίωτερα, δεδομένου, ὅτι ἡ τάξις τῶν μισθωτῶν βιοπαλαιστῶν εἶναι ἡ περισσότερον ὑποφέρουσα σήμερον. Εἶναι ὅμως ἐξόχως θλιβερόν τὸ γεγονός, ὅτι ἐκ τῆς μερίμνης ταύτης κατ' οὐδὲν ὠφελήθη ὁ Ἐφημεριακὸς Κλήρος, τοῦτέστιν ἡ τάξις τῶν μισθωτῶν Ἑλλήνων, ἣ ὁποία καὶ εἰς τὰς ὁμολὰς ἀκόμη συνθήκας ἀντεμετώπιζε τραχὺ τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Λόγω τῆς ἀνεπαρκείας τῶν πόρων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ταμείων, δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ λάβουν οἱ Ἐφημέριοι τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας τοῦ βίου, πολλῶ δ' ὀλιγώτερον, τὸν μῆνα τῶν εἰκοσιν ἡμερῶν.

Γνωρίζομεν ἐγκύρως, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει ἤδη προβῆ εἰς τὰς ἀναγκαίας παρὰ τῆ Κυβερνήσει ἐνεργείας καὶ ὅτι ἔχει λάβει σχετικῶς ἑτάς καὶ κατηγορηματικὰς ὑποσχέσεις, ὅτι ἡ Πολιτεία θὰ χορηγήσῃ τ' ἀπαραιτήτα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου οικονομικὰ μέσα. Ἡ βραδύτης διὰ τὴν χορήγησιν τούτων δὲν πρέπει νὰ ἐρμηνευθῆ ὡς ἀθέτησις τῶν δοθεισῶν ὑποσχέσεων. Ὑπάρχουν βεβαίως δυσχέρειαι διὰ τὴν ἐξέυρεσιν τοῦ ἀναγκαίου χρηματικοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θ' ἀνέλθῃ εἰς πλεόν τῶν 100 ἑκατομμυρίων ἐτησίως. Ἐλπίζεται ὅμως βασίμως, ὅτι τελικῶς θὰ ἐξοικονομηθῆ τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ θὰ ἀνακουφισθῆ, ἐν τινι μέτρῳ, ὁ Ἐφημεριακὸς Κλήρος, τοῦ ὁποίου αἱ ὑπηρεσίαι, εἰς τὴν σημερινὴν δοκιμασίαν τοῦ ἔθνους, ἀποκτοῦν ἀνυπολόγιστον ἱστορικὴν σημασίαν. Ἐργύησις τῆς ἐπιτυχοῦς λύσεως τοῦ ζητήματος ἀπομένει πάντοτε, πλὴν τοῦ δικαίου, καὶ ἡ ἀκρίματος ἐπιμονή, μεθ' ἧς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Δαμασκηνὸς χειρίζεται πλησίον τῶν ἀρμοδίων τὸ ζήτημα τοῦτο.

Διὰ τ' ἀπροστάτευτα παιδιὰ.

Ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Ὄργανισμὸς τῆς Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης, εὐθύς ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα ἀπ' οὗ, ἐπέδειξεν ὄλιγος ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὰ ἀπροστάτευτα ἄπορα παιδιὰ, ποῦ δυστυχῶν. Πρὸς τοῦτο κατήρτισε, κατ' ἐνορίας, Ἐπιτροπὰς ἐκ Κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσουσιν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν τοποθέτησιν τοιούτων παιδιῶν πλησίον εὐπόρων καὶ φιλανθρωπῶν οικογενειῶν. Ἡ μέχρι τοῦδε ἀπόδοσις τῆς προσπαθείας ταύ-

της ὑπῆρξεν ἐξόχως ἱκανοποιητικὴ παρὰ τὸν σύντομον χρόνον, ὅστις διέρρηυεν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἀνωτέρου Ὄργανισμοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι χιλιάδες ἀπροστατευτῶν νεαρῶν ὑπάρξεων θὰ εὐρουν οικογενειακὴν ἐστίαν καὶ νέους θετούτους γονεῖς, θὰ γνωρίσουν δὲ καὶ τὴν θαλπωρὴν τῆς πατρικῆς καὶ μητρικῆς στοργῆς, τῆς ὁποίας ἔχουν στερηθῆ. Θέλομεν ὅμως νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι θὰ προθυμοποιηθοῦν καὶ οἱ δυνάμενοι νὰ παρᾶσχουν φιλοξενίαν εἰς τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἰς τρόπον ὥστε συντόμως νὰ ἐκλείψῃ τὸ θέαμα τῆς παιδικῆς ἀληθείας καὶ τῆς θνησιμότητος. Ἄς ἐνθυμηθοῦν οὗτοι τὰ λόγια τοῦ Σολομῶντος: «Γενεὸν ὄραφοις ὡς πατήρ καὶ ἀντὶ ἀνδρὸς τῆ μητρὶ αὐτῶν καὶ ἔσει ὡς Υἱὸς Ὑψίστου».

Ο ΕΚΚΛΙΠΩΝ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΣΣΟΛΩΡΑΣ

Πλήρης ἡμερῶν ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ὁ ὁμότιμος Καθηγητῆς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Ἰωάννης Μεσολωρᾶς. Ὁ μεταστάς ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ τῷ 1851. Μετὰ τὴν στοιχειώδη παιδείαν ἐν Ἀργοστολίῳ καὶ Ἀθήναις, εἰσῆχθη μετὰ διαγωνισμὸν εἰς τὴν Ριζαρείον σχολὴν ὡς ὑπότροφος (1866). Ἐσπούδασεν εἰτα (1871—1875) θεολογίαν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τὸ 1875 ἀπεστάλη εἰς Γερμανίαν πρὸς εὐρυτέρας σπουδὰς. Ἀναγορευθεὶς τὸ 1878 διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Τυβίγγης, ἀπήλθεν εἰς Παρισίους. ὅπου παρηκολούθησε μαθήματα ἐν τῇ Σορβόνῃ καὶ ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τῶν διαμαρτυρομένων. Ἐἰσελθὼν τῷ 1875 εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἐδίδαξεν ἐν διαφόροις γυμνασίοις καὶ εἰτα (1883) ὡς ἐκτακτὸς καθηγητῆς ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ. Τῷ 1881 ἐγένετο ὑφηγητῆς τῆς συμβολικῆς ἐπὶ τῇ βάσει διατριβῆς ἐπιγραφομένης «Ἱερεῖοῦ τοῦ δ' τὰ γράμματα πρὸς τοὺς διαμαρτυρομένους θεολόγους τῆς Τυβίγγης». Τῷ 1885 προήχθη εἰς τακτικὸν καθηγητὴν ἐν τῇ Ριζαρείῳ, ἐν ἣ ἐδίδαξε μέχρι τοῦ 1898, ὅτε ἐξελέγη καὶ διωρίσθη τακτικὸς καθηγητῆς τῆς πρακτικῆς θεολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἐχρημάτισε κοσμητῶρ καὶ συγκλητικὸς ἐπὶ ἑξῆ πανεπιστημιακὰς περιόδους καὶ πρότασις κατὰ τὰ ἔτη 1914—1916. Πλὴν τῆς ἐπιστημονικῆς του δράσεως ὁ Μεσολωρᾶς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ κοινωνικὴν δράσιν ἀξιοσημείωτον. Οὕτως ἐγένετο ἐκ τῶν πρώτων ἰδρυτῶν καὶ ἐφόρων τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν ἐν τῷ συλλόγῳ Παρνασσῶ, ἐνεργὸν μέλος καὶ σύμβουλος δρῶν εἰς διάφορα κοινωφελῆ καὶ εὐαγῆ ἰδρύματα, ὡς τῆς «Ἐταιρίας τῶν φίλων τοῦ λαοῦ» ἐν ἣ ἐδίδαξεν ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν καὶ ἦς ἀπὸ δεκαπενταετίας διετέλεσε πρόεδρος, τοῦ ἐν Πειραιεὶ Χατζηκυριακείου ὀφθαλμοτροφείου θηλέων, οὕτινος ἀπὸ εἰκοσαετίας ὑπῆρξε πρόεδρος κλπ. Πλὴν τῆς μνημονευθείσης πραγματείας αὐτοῦ, κυριώτεραι ἐργασίαι του εἶναι: Συμβολικὴ τῆς Ὁρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τόμ. 2, 1881—1901. Λειτουργική, 1895. Ἠθικοθηρηκευ-

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

— Έχορηγήθησαν άδειαι εις τους Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Καρυστίας και Σάφου, μηνιαία δια Θεσσαλονίκην και Ναυπακτίας και Εύρωτανίας, δεκαήμερος, δι' Αθήνας δια λόγους ύπηρεσιακούς.

— Ομοίως έχορηγήθη μηνιαία άδεια δι' Αθήνας εις τον παρα τή 'Ι. Μητροπόλει Σισανίου και Σιατίστης Ιεροκήρυκα άρχιμανδρίτην Άμβρόσιον Δημητρίου δια λόγους ύπείας.

— Προήχθησαν :

Α' Εις τον βαθμόν Γραμματέως β' τάξεως : οι Ιερείς Άναστάσιος Παπαϊωάννου και Δημήτριος Δελήπετρος.

Β' Εις τον βαθμόν Άκολούθου : οι Ιερείς Στυλιανός Λογοθέτης και Γεώργιος Μπούης.

Πάντες η άνωτέρω ύπηρετούντες παρα τή Άγιωτάτη Αρχιεπισκοπή Αθηνών.

Γ' Εις τον βαθμόν Γραμματέως β' τάξεως : οι Ιερείς της 'Ι. Μητροπόλεως Ααρίσσης Σταύρος Τσελάς και Στέφανος Παπαϊωάννου.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΑ

— Η Α.Μ. ό Αρχιεπίσκοπος συνειογάσθη μετά του κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως του κ. Υπουργού της Έθνικης Οικονομίας και του κ. Υπουργού των Οικονομικών.

— Προέστη της κηδείας του πρώην Υπουργού Άχιλλέως Παπαδάτου έν τω 'Ιερω Ναφ της Μητροπόλεως, συμπαραστατούμενος υπό του Μητροπολίτου Φιλίππων και Νεαπόλεως κ. Χρυσοστόμου.

— Επίσης προέστη της κηδείας του όποτίμου καθηγητού της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών 'Ιωάννου Μεσολογγά έν τω 'Ιερω Ναφ της Ζωοδόχου Πηγής, άπευθύνας προς τον μεταστάντα, του όποίου ύπήρξε μαθητής, συγκινητική άποχαιρετιστήριο προσλαλιά.

— Την 30 του μηνός, επί τη έορτή των Τριών 'Ιερσων, προσέστη, έν τω Πανεπιστημιακω Ναφ της Κωνσταντίας, του έτησίου Μνημοσύνου του Πανεπιστημίου Αθηνών ύπερ άναπαύσεως των ψυχών των 'Ιδρυτών, Καθηγητών και Έδωργετών αυτού, ειπόν άρα και τον έπιμνημόσυνον λόγον.

— Προήδρευσε των συνεδριών των Διοικητικών Συμβουλίων ΟΔΕΠ, ΤΑΚΕ, Σιβηριανιδείου Σχολής, Άποστολικής Διακονίας, της Έκτελεστικής Έπιτροπής του Έθνικού Όργανισμού Χριστιανικής Αλληλεγγύης και άλλων τινών Όργανώσεων και 'Ιδρυμάτων.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Η πνευματική και φιλανθρωπική κίνησις εις την 'Ιεράν Μητρόπολιν Δημητριάδος κατά τό παρελθόν έτος ύπέρβη έν συντόμω περιλήψει ή εξής :

Ο Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. 'Ιωακείμ. καθ' όλην την όδυνήσαν περίοδον του πολέμου παρέμεινε έν μέσω του

τρικα μελέται, 1892. Λόγος εισητήριος εις την πρακτικήν θεολογίαν 1898. Γη Άγία, 1902. Εισαγωγή εις την πρακτικήν θεολογίαν, 1912. Οι κυριώτεροι όρισμοί και κανόνες της εκκλησιαστικής λειτουργικής, 1924. Υπήρξε προς τούτοις διευθυντής και συντάκτης των περιοδικών « Άναπλάσεως » (1890—1894) και « 'Ιεροσ Συνδέσμου » (1895—1902) και συνέγραψε πλήρη σειράν βρησκευτικών διδασκτικών βιβλίων.

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Αί έργασιαί της 'Ιερας Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος έπαναλαμβάνονται την 12 Φεβρουαρίου. Αί σχετικαί προσκλήσεις προς τους άπουσιάζοντας εις τας έπαρχίας των Σεβασμιωτάτους Συνεδικούς Συνέδρους άπεστάλησαν ήδη.

πομπήν του παραμυθών και έμψυχών αυτό, έξηκλούθησε δε τό φιλανθρωπικόν του έργον μετ' άδιαπτότου ενδιαφέροντος.

Πρό της στρατεύσεώς των, οι Θεολόγοι Νικ. Αιγέρος, Σαβ. Νανάκος, Βασιλ. Καϊμάκης και Μιχ. Καρατζάς έκήρυκτον ανά την πόλιν και τα χωρία έμψυχόντες τους πιστούς. Ούτοι έπανήχισαν μετά του αυτού ζήλου τό έργον των εώς ως επέστρεψαν εκ των τάξεων του στρατού και συνεχίζουν αυτό μέχρι σήμερα, μετά του καθηγητού κ. Χρ. Αδαμοπούλου.

Ο πανσ. Ιεροκήρυξ Σωκρ. Αναζηλής, καθ' όλας τας θλιβεράς ημέρας του πολέμου, έκήρυττεν έγκαρδιώνων τους πιστούς και ροσιατών άκαράδωντων πίστιν εις την πρόνοιαν του Θεού. Κατά τους συσχερισμούς προσήχθε εις τά διάφορα καταρτίματα μετά των πιστών και έκήρυτε προς ένίσχυσιν των εις αυτά καταφευγόντων χριστιανών. Κατά τας Κυριακάς την μόν προίαν έκήρυττεν εις τά περίε χωρία, τό δε άπόγευμα εις τον Μητροπολιτικόν ναόν της πόλεως πληρούμεναν άσφυκτικώς. Δέν έπαυε δε έξομολογών τας προσερχομένους.

Από των άρχών του Μαΐου μέχρι του Οκτωβρίου ό αυτός, επί έντολή του Σεβασμιωτάτου, έκήρυττεν άδιακόπως εις τας τρεις έπαρχίας Βόλου, Άλμυρού και Άγιάς, περιελθών 120 χωρία. Από του Οκτωβρίου μέχρι σήμερα ηέχισ κηρύττων τρις και τετράκις της εβδομάδος άσκήν μετά ζήλου και τό ύψηλόν έργον της έξομολογήσεως. Έπανήχισε την λειτουργίαν 24 Κατηχητικών Σχολείων έν τη πόλει και 20 εις τά χωρία έξ ών εις δύο άνωτέρα και δύο μέσα διδάσκει ό ίδιος καθ' έντολήν του Σεβασμιωτάτου, κληθέντος δια τά Συνοδικά του καθήκοντα. άνέλαβε και την φιλανθρωπίαν, έχον συμβουλήν του τον οιδεομώτατον Άνδρέαν Βαρβιτσιώτην. Έπεσκέψατο τους Ιατρούς της πόλεως και παρεκάλεισεν αυτούς να δέχωνται δωρεάν άπόρους άσθενείς. Οι Ιατροί άπεδέχθησαν μετά μεγάλης προθυμίας. Επί τούτοις πληροφόρηθίς, ότι εις τας έν Βόλω φυλακάς, λόγω της κακής διαίτης, άπέθνονταν εις τών 265 κρατούμενων, παρεκάλεισεν εις τά έστρατιά του κηρύγματά τους πιστούς να προσφέρουν ό,τι έκατοξ δύνανται, και συνέλεγησαν ούτω περί τας 30 χιλιάδας δραχμών εις χρήμα και είδη αξίας παντήρων και πλέον χιλιάδων δραχμών. Έκ των χρημάτων τούτων επί τινος έβδουμάδος έχορηγήετο συσσίτιον μετ' άρτου και άφθόνου έλαιου δια και τρις της εβδομάδος εις τους περιοσσότερους κρατούμενους, μέχρις ότου μεταφέρθη σίτος χιλίων δακάδων εκ των φυλακών Κασσαβετίας χάριν των κρατούμενων Βόλου.

Τό συσσίτιον παρεσκευάζετο υπό εδσεβών κυριών, αίτινες και ένήργουν την διανομήν έν δικαιοσύνη και τάξει. Ηδη συνεχίζεται ή διανομή συσσίτιου εις τους άπόρους φυματικούς και άλλους, 60—70 έν όλω και διας της έβδουμάδος. Εις αυτό παρεσκευάζεται φραγγόλι εκ κρέατος, όψαριών, όσπρίων κλπ. και δίδεται και άζυκος εκ μερίδος 50 δραχμών.

Η 'Ιερά Μητρόπολις κορακισομένη και άλλως άσθενεί, προσέγει δε εις αυτούς γάλα, ζυλάνθησας και χρηματικά βοηθήματα αναλόγως της ανάγκης και των περιστάσεων. Πρός κόντας τους άνωτέρω ή Σεβασμιωτάτος έπιστρέψας εκ των Συνοδικών του καθήκοντων δια τας έορτάς, έξήρασε την πλήρη εθελούσιαν του δια τό άσκον ζήλον των και την χριστομίμητον ενέργειάν των, σιστήσας αυτούς, ίνα μετά της ιδίας προθυμίας και του αυτού ζήλου έξακολουθήσουν εργαζόμενοι προς παραμυθίαν των πιστών και εις δόξαν Χριστού και της Έκκλησίας Του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Σπυριδάκη, Η Ψυχολογία του άνθρώπου. Ανάλυσις της προσωπικότητος. Αθήνα: 1940 (σελ. 267).

Η γνώσις του έαυτού μας έθεωρήθη έπαλαι ως αρχή πάσης σοφίας. Ένεαύθεν παρα πάσι τοίς ανθρώποις πασών των εποχών διαπιστώεται ή τάξις προς ψυχολογίαν έαυτών και των άλλων ανθρώπων. Έν τη πρακτική ζωή άνθρώπου καθ' άδήριτον ψυχολογικήν άγκαλιόσθητα προσ-

παθούσι, μεταβαλλόμενοι οίοντι εις ψυχολόγους, να διεισδύσωσιν εις τὰ μύχια τῆς ξένης ψυχῆς. να ἐρευνησάσιν δὲ συνάμα καὶ τὸ ἴδιον ἐγώ, προβαίνοντες οὕτως εις διαφόρους συγκρίσεις καὶ εις συναγωγήν συμπερασμάτων καὶ διδαγμάτων πρακτικῶν. Παραλλήλως ὁμως πρὸς τὴν πρακτικὴν ταύτην πρὸς τὴν ἀνθρωπογνωσίαν τάσιν εἶναι: καὶ ἡ θεωρητικὴ διότι ἡ ὑπαρξίς πλήρους τινός ἀνθρωπογνωσίας, πληροφροσύνης περὶ τοῦ βίου περιεχομένου καὶ τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχοσυνθέσεως, ἐκρίθη ὡς ἀνάγκη οὐ μόνον πρακτικὴ, ἀλλὰ συνάμα καὶ θεωρητικὴ, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσο περὶ τὸν ἄνθρωπον ἀσχολοῦνται πλείονες ἐπιστήμαι. Διὰ τοῦτο, ἦδη ἀπὸ τοῦ Σωκράτους, ἡ Ψυχολογία ἤρξατο ἐρευνᾶσα τὸ πρόβλημα τοῦ ψυχικοῦ περιεχομένου τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνεκα δ' ὁμως τῶν πολλαπλῶν δυσχερειῶν τοῦ προβλήματος τοῦτου ἡ Ψυχολογία εἶναι βραδέως ἐν τῇ ἐρευνῇ αὐτοῦ, μόλις δὲ κατὰ τὸς νεωτέρους χρόνους κατώρθωσε νὰ καταλήξῃ εις πλείονα καὶ ἱκανοποιητικώτερα ὁπωσοῦν παρίσματα. Πάντα ταῦτα ὡς καὶ τὴν πλῆθὺν τῶν πρὸς συναγωγήν αὐτῶν γνομένων ἐρευνῶν καὶ πειραμάτων καὶ θεωριῶν συνεκέντρωσε μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ εὐσυνειδήτου ἐπιστημοσύνης ὁ κ. Σπετσιέρης ἐν τῇ μετὰ χειρὸς συγγραφῇ αὐτοῦ, δι' ἧς κυρίως προσεπάθησεν «ὅπως συλλάβῃ τὸ ἐνιαῖον ἐν τῇ ψυχοσυνθέσει, οὐ μόνον ἐν τῇ βασικῇ του καταβολῇ καὶ τῇ γενικῇ του μορφῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀνελιξί: καὶ θράσει εις τὰς συγκεκριμένους παραλλαγὰς του».

Τὸ ἔλον ἔργον διαιρεῖται εις δύο μέρη, ὧν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ, ἐπιγραφομένην: τὰ στοιχεῖα τῆς ψυχοσυνθέσεως καὶ ἡ ἐνότης αὐτῶν (σ. 12—110), ἐξετάζονται: ἡ ἀνεπάρκεια τῆς Ψυχοφυσικῆς, τῆς συνειρμικῆς Ψυχολογίας καὶ τοῦ Ἡδονισμοῦ, αἱ ὁμαὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πνευματικὸν στοιχεῖον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, τὰ συναισθήματα, ἡ βούλησις καὶ αἱ πράξεις, ἡ γνῶσις καὶ τὰ εἶδη αὐτῆς, αἱ νοητικαὶ λειτουργίαι, ἡ συνειδήσις καὶ τὸ ἐγώ, τὸ ὑποσυνειδητόν, ἡ προσωπικότης, ἡ ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ διαμόρφωσις τῶν ὁρμῶν ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει, ἐπιγραφομένην: αἱ παραλλαγὰι τῆς ψυχοσυνθέσεως καὶ τὰ αἷτια αὐτῶν (σ. 111—216), γίνεται λόγος περὶ τῶν τύπων τῶν ἀνθρώπων, τῆς ψυχοσυνθέσεως ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τῆς διαφορᾶς τῆς ψυχοσυνθέσεως μεταξὺ τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναίκος, ὡς καὶ μεταξὺ τῶν φυλῶν καὶ τῶν λαῶν τῶν ἀνωμάλων ψυχοσυνθέσεων, τῆς ἐκφράσεως καὶ ἐξεικονήσεως τῆς ψυχοσυνθέσεως καὶ τῆς σχέσεως ψυχοσυνθέσεως καὶ ὁργανισμοῦ. Τοῦ ἔργου προτάσσονται μὲν εισαγωγὴ καὶ πίναξ τῶν περιεχομένων (σ. 1—11), ἐπιτάσσονται δὲ ἐκθεσις τῶν συμπερασμάτων τοῦ σ., πλήρης καὶ νεωτάτη βιβλιογραφία καὶ πίναξ ὀνομάτων, πραγμάτων καὶ ἐνοσιῶν (σ. 241—267). Πρὸς τοῦτοις δὲ, τὸ ὅραϊον τοῦτο βιβλίον κοσμεῖται καὶ δι' 20 εἰκότων.

Καὶ μόνον ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τῶν περιεχομένων τοῦ βιβλίου τοῦτου δύναται τις νὰ κρίνῃ περὶ τῆς μεγάλης ἀξίας αὐτοῦ. Ἐν αὐτῷ ἀναλύεται ἐπιστημονικῶς πλήθος λίαν ἐνδιαφερόντων ζητημάτων, ἐκ τῆς τῆς Ψυχολογίας καὶ τῶν συγγενῶν αὐτῆς ἐπιστημῶν, εις τὰ ὅποια ὁ σ. μετὰ πολυμάθειας καὶ ὑγιούς κρίσεως διδ: τὴν πλέον ἱκανοποιητικὴν ἐρμηνείαν. Κυρίως δ' ἐξετάζει οὕτως ἐνθεν μὲν τὰ ἐμφυτα πρωταρχικὰ στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχοσυνθέσεως καὶ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν καὶ καθορίζει τὸ χαρακτηριστικῶς ἀνθρωπίνον στοιχεῖον, τὸ ὅποϊον διαστέλλει τὸν ἄνθρωπον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐμβίων ὄντων, ἐτέρωθεν δὲ τὴν ἐνότητα τοῦ ὄντος ἀνθρώπου ὑπὲρ τὴν πολλότητα τῶν στοιχείων του, τὰς ἀτομικὰς διαφορὰς ἐν τῇ ψυχοσυνθέσει τῶν ἀνθρώπων, ὡς καὶ τὴν σχέσιν σώματος καὶ ψυχῆς. Ἐκ τῆς ἀντικειμενικῆς δ' ἐξετάσεως τῶν διαφορῶν ἀνθρωπολογικῶν ζητημάτων ὁ σ. καταλήγει εις πολλὰ ὀρθὰ συμπεράσματα, οἷον καὶ τὸ ἐπόμενον: «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πνευματικὴν του ὑπόστασιν δὲν εἶναι: ἐν ζωϊκῶν εἶδος παρὰ τὰ ἄλλα ὑπάρχοντα, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἴδιαν ὀντολογικὴν βαθμίδα ποιητικῶς διάφορον καὶ ὑπερκαμμένην τῆς τοῦ ζώου. Φέρει θεθλίως ἐν ἐαυτῷ στοιχεῖα καὶ ἀρχὰς ἐκ τῆς κατωτέρως τοῦ ζωϊκοῦ ἐκθμίδος, πλὴν τούτων ὁμως ἔχει καὶ ἴδια γνωρίσματα μοναδικὰ εις αὐτόν. Ὅπως μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ζώων ἔχουεν ὑπὲρ τὴν ἄλλην μίαν ἀφετηρίαν νέας δημιουργίας μὲ ἀρχὰς καὶ κατηγορίας διαφόρους τῶν τῆς ἄλλης,

οὕτω καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ψυχικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐμφανίζεται κατὰ νέον καὶ ὑψηλότερον ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας. Εἶναι βασικόν σφάλμα νὰ μεταβάλλωνται προβλήματα οὐσίας εις προβλήματα γένεσεως. Τοῦτο συνέδη κατὰ κόρον μὲ τὴν ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος κρατήσαν ἐρμηνείαν διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξελιξέως, καθ' ἣν ἐπιζητεῖται νὰ ἀνάγεται θεβιασμένως τὸ ποιητικῶς διάφορον εις τὸ ὀντολογικῶς κατώτερον διὰ τῆς ἀπλῆς ἀνειρέσεως ὡχρῶν ἐξωτερικῶν ἀναλογιῶν. Τὸ κίνητρον τῶν πράξεων τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν δὲν εἶναι ἡ ἀπλῆ αὐτοσυντήρησις καὶ ἡ διαφυγὴ τοῦ θανάτου, οὔτε ἡ ὠφέλεια καὶ τὸ κέρδος, οὔτε ἡ ἀξέσις τοῦ προσῶ τῶν ἀπολαύσεων, ἀλλ' ἡ ἐκδιπλωσις καὶ ἀνάπτυξις πνευματικῆς ζωῆς ὑπὲρ τὴν ζωϊκὴν...» (σ. 247).

Τοιοῦτον, ἐν ἀτελεστάτῃ σκιαγραφίᾳ, τὸ περιεχόμενον τοῦ νέου τοῦτου ἔργου τοῦ κ. Σπετσιέρη, τὸ ὅποϊον διὰ τὰς πολλαπλὰς ἀρετάς του καὶ τὸ πλῆθος τῶν παραχομένων γνώσεων ἀποτελεῖ πολυτίμον συμπόλῃν εις τὴν νεοελληνικὴν ψυχολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν γραμματεῖαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀσφαλῶς θὰ καταλάβῃ τὴν ἀρμοζούσαν ἀδτῷ ἐκλεκτὴν θέσιν ὡς τοιοῦτον δὲ πρέπει νὰ κοσμητὴν βιβλιοθήκην παντός Ἑλληνος διανοουμένου, κληρικῶ καὶ παιδαγωγῶ.

I. N. KARMIRHS

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Λουκιανοῦ Ἁγιοπαυλίτου, Πρωτοσυγκέλλου, «Ὁ Ἄρχαῖος Ἑλληνικὸς καὶ ὁ Χριστιανικὸς Νάος», Ἀθήναι 1941.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ. Εἰς τὸ «περὶ τῆς Ἱστορίας τῆς ἐν Χίφ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰω. Μ. Ἀνδρεάδου βιβλιοκριτικὸν Σημείωμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ καὶ ἐν στίχῳ 47 ἀνεγράφη «τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν αὐτῆς» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «τὴν λιπαρὰν ἱστορίαν αὐτῆς».

— ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

(3)64) Ἱ. Μητροπόλις Τρικκῆς καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προθῶμεν εις ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῶν κενῶν θέσεων ἐφημερίου τῶν ἱερῶν Ναῶν τῶν χωρίων Ἀσπροκκλησίας καὶ Περροχωρίου (Βιτοαίτων) προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 41 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 Ἀναγκ. Νόμου «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐν τῷς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὰ πιστοποιητικά. Ἐν Τρικκάλοις τῇ 9 Δεκεμβρίου 1941 ἱ Ὁ Τρικκῆς καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος

Προκειμένου νὰ προθῶμεν εις ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου τοῦ χωρίου Διποτάμου (πρῶην Δεσταίου) προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 47 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐν τῷς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὰ πιστοποιητικά. Ἐν Τρικκάλοις τῇ 12 Ἰανουαρίου 1942 ἱ Ὁ Τρικκῆς καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος (4)79)

(1)80) Προκειμένου νὰ προθῶμεν εις ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ χωρίου Μυροφύλλου (Μυροκόβου) προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 47 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐν τῷς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὰ πιστοποιητικά. Ἐν Τρικκάλοις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1942 ἱ Ὁ Τρικκῆς καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος (3)65)

Ἱ. Μητροπόλις Ἰωαννίνων

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 49 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 Ἀναγκ. Νόμου «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν ἐπιρωτῶν 1) Ἀσπραγγέλων, 2)

Κουκουλιού και 3) Πάτρας, όπως έντός μηνός από της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ἀναγκ. Νόμου ἐριζόμενα δικαιολογητικά προκειμένου νὰ προσώμωσιν εἰς τὴν ἀνακηρῦξιν αὐτῶν ὃ ὑποψηφίων διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 17 Δεκεμβρίου 1941. Ὁ Μητροπολίτης κ.ἀ.α. Ὁ Πρωτοσυγκελλεῦσιν Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθανάσιος

(3)66) **Ἱ. Μητρόπολις Πατρῶν**

Προσκαλοῦμεν 1) τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 παρ. 1 ἐδάφ. α' ἐριζόμενα προσόντα ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀνακηρῦχθῶσιν ὑποψήφιοι διὰ τὴν κενὴν θέσιν κανονικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Πάτραις Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Διονυσίου, 2) τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἐδάφ. β' καὶ γ' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐριζόμενα προσόντα διὰ τὰς ἐνορίας α') Γκέρμπεισι, β') Μπαρδικώστα καὶ γ') Πετρωτοῦ—Τοποδόξῃς ὅπως έντός μηνός ἀπὸ της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Πάτραις τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1941

† Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος

(3)67) **Ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας**

Προκειμένου νὰ προσώμωσιν εἰς ἀνακηρῦξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν Χωρίων 1) Κοσκινῶς, 2) Νερομάνας, γ) Χαλικίου—Θέρμου, δ) Παλαιοκαρυῶς καὶ ε) Ἀφράτου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 ἀναγκ. Νόμου «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586 ἐ.ε. Ν. Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτέρου Νόμου» ἐριζόμενα προσόντα, ἵνα έντός μηνός ἀπὸ της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά. Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 3 Ἰανουαρίου 1942 † Ὁ Αἰτωλίνος Ἱεροθέος

(3)69) **Ἱ. Μητρόπολις Καστορίας**

Ἐχοντας ὑπ' ἔψει τὸν Νόμον 2200)1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ τὰ ἄρθρα 47 καὶ 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακάς θέσεις 1) Ἀγραπιδιάς, 2) Ἀστοῦ, 3) Βαλτοναρίου, 4) Βαρυκοῦ, 5) Γλυκοναρίου—Περίστρας, 6) Λαυδροχωρίου, 7) Κορυφῆς, 8) Κορυφάδας, 9) Κάτω Κρανιῶνος, 10) Κρανιοχωρίου, 11) Κρεμαστοῦ—Ἀσπροναρίου, 12) Κυψέλης, 13) Δειξοδοτόπου, 14) Διμυνοχωρίου, 15) Μαρκοχωρίου, 16) Κοινοτοροπέης, 17) Βατζωρίου, 18) Πεδινοῦ, 19) Πολυανέμου, 20) Σιδηροχωρίου, 21) Στενῶν καὶ 22) Τυρνόδου, ὅπως έντός μηνός ἀπὸ της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 48 προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Καστορίᾳ τῇ 15—12—41 † Ὁ Καστορίας Νικηφόρος

(4)76) **Ἱ. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας**

Χρηρυσάσης της θέσεως τοῦ ἐτέρου Ἐφημερίου τοῦ ἐν ταῦθα Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ταξιάρχῶν καλοῦμεν συμφώνως τῷ Νόμῳ τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἱερατεῦσωσιν ἐν αὐτῇ, νὰ υποβάλλωσιν ἡμῖν έντός μηνός, ἀπὸ της δημοσιεύσεως της παρούσης, ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά αὐτῶν.

Τρίπολις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1942

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός

(3)77) **Ἱερά Μητρόπολις Κορινθίας**

Ἐχοντας ὑπ' ἔψει τὸ ἄρθρον 63 τοῦ Ἀν. Νόμου 2300) 1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» παρακαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν Διακόνου τοῦ ἐν Μελουζίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ὅπως, έντός μηνός ἀπὸ της δημοσιεύσεως της παρούσης, υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Ἀν. Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου ν' ἀνακηρῦξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογήν Διακόνου ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐνορίᾳ. Ἐν Κορινθίῳ τῇ 13)12)41.

† Ὁ Κορινθίας Μιχαὴλ

(3)78) Ἐχοντας ὑπ' ἔψει τὸ ἄρθρον 63 τοῦ ὡς ἄνω ἀριθ.2200) 1940 Ἀν. Νόμου «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν Διακόνου τοῦ ἐν Ἀσπιῶτι Ἱεροῦ Ναοῦ «δ' Ἐπαγγελισμὸς της Θεοτόκου», ὅπως έντός μηνός ἀπὸ της δημοσιεύσεως της παρούσης, υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Ἀν. Νόμου ἐριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου ν' ἀνακηρῦξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογήν Διακόνου ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐνορίᾳ. Ἐν Κορινθίῳ τῇ 16ῃ Ἰανουαρίου 1941. † Ὁ Κορινθίας Μιχαὴλ

(4)81) **Ἱ. Μητρόπολις Ἀργολίδος**

Αυνάμει τῶν ἄρθρων 46—48 τοῦ Ἀν. Νόμου 2300)1940 περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦνται οἱ ἐν τῶν προσοντούχων βουλομένοι, ἵνα ἀνακηρῦχθῶσιν ὑποψήφιοι, πρὸς πλήρωσιν της κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ της Ἁγίας Τριάδος Μέρμπασκα, ὅπως έντός μηνός ἀπὸ της δημοσιεύσεως της παρούσης υποβάλλωσι τὰ ἀποδεικτικά τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 48 τοῦ ἰδίου Νόμου προσόντων τῶν. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 14 Ἰανουαρίου 1942 † Ὁ Ἀργολίδος Ἰωάννης

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1942

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἐξεδότησαν ὑπὸ της Ἀποστολικῆς Διακονίας της Ἐκκλησίας της Ἑλλάδος οἱ νέοι θερηκευτικοὶ ἡμεροδείκται τοῦ ἔτους 1942 ἐπὶ κομφοῦ πλαισίου κα' σμουμένου ὑπὸ της εἰκόνης της Θεομήτορος, μὲ κα' ριζόμενον ἐποικοδομητικὸν εὐφημισμὸν ἐκ της Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων της Ἐκκλησίας. Οἱ ἡμεροδείκται οὗτοι, κινώμενοι παντημερῶς θεοφιλῶν (50) ἑκαστος, κυκλοφοροῦν ἐν Ἀθήναις μὲν διὰ τῶν Γραφείων της Ἀποστολικῆς Διακονίας (Ἁγίας Φιλοθέης 19), τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν Βιβλιοθηκῶν καὶ Καρτοπωλείων, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις διὰ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν Σχολείων τοῦ Κράτους.

ἘΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΑΡ. 19 ΤΗΛ. 33-010

Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ, Πρόεδρος

† Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΝΟΣ

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος ΙΕΖΕΚΙΛΑ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1942

1. Ἱερῶν Ναῶν ἰδίων Μητροπόλεων ἑκαστοῦ	200
2. " " περιφερείας	100
3. " Μονῶν	800
4. Συνδρομητῶν κάσης ἰδιοτήτος	100
5. Τιμὴ καταχωρήσεων κατὰ δημοσίευσιν	100

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ. Οἱ ἀποσταλλέντες συνδρομητῆν διὰ τὸ 1942 μικροτέραν ἀπὸ τὸ ὡς ἄνω ποσὴν ὅσον εἰς ἀποσπελλοῦν τὸ συμπλήρωμα, διότι, ἄλλως, εἰς διακοπὴν ἢ ἀποστολὴν τοῦ ἑλλοῦ ἄνευ ἄλλης ἐπιείξεως.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Γ. Γ. ΛΟΥΚΙΔΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῶν τοῦ ἑθνεοῦς Ἀποστόλων 4